

SLADKÝ ŽIVOT

A man with short dark hair, wearing a grey suit, black shirt, and striped tie, looks off to the side. A woman with voluminous curly blonde hair, wearing a light-colored off-the-shoulder dress and a ring, leans her head against his shoulder. They are in a room with large windows in the background.

Julia Jamesová
Když se za mě
nevdáš...!

JULIA JAMESOVÁ

KDYŽ SE ZA MĚ
NEVDÁŠ...!

PŘEKLAD

KATEŘINA HAMPLOVÁ

Milá čtenářko,

docela mě pobavilo, když mně došlo, v jaký „ostrovní speciál“ se proměnily edice Sladký život a Sladký život Duo poslední měsíc roku 2025. Jen považte! Příběh Rafaella a Alainy začal na bezejmenném karibském ostrůvku (Když se za mě nevdáš...!). Je-mima a Chase se potkali (kde asi, když se povídka jmenuje Co se stalo na Bermudách?)... Princezna Laia z ostrovní Isla’Rosy a princ Dax ze stejné ostrovního Santangeru se „našli“ na ostrůvku v Malajsku (Králova zakázaná snoubenka). Kde se „lámal chleba“ mezi Rachel a Alexem, je taky jasné už z názvu (Noc na Korfu)! A Quinn a Matteo spolu prožijí sedm dnů na Santa Lucii (Týden v Karibiku)...! Takže pouze Luca a Hope (S bodyguardem na horách) se musí spokojit se zasněženými rakouskými Alpami. Ale není taková horská chata uprostřed závějí taky tak trochu ostrov?

Vlastně je to ale více než příhodné. Dovolte mi uzavřít dnešní úvahu takovým celkem snad poetickým bonmotem: Láska je ostrovem, na němž ztroskotali ti dva. Ostrovem, kde si jsou navzájem Robinsonem a Pátkem. Ostrovem, z něhož nechtějí být nikdy zachráněni!

Přeji Vám do příštího roku co nejkrásnější troškotání.

A nevítané koráby, které by vás chtěly zachraňovat, ať vezme čert!

S láskou

Váš Harlequin

Julia Jamesová

KDYŽ SE ZA MĚ NEVDÁŠ...!

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Heir She Kept from the Billionaire

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2024

Překlad:
Kateřina Hamplová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2024 by Julia James
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2025
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, živými či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-2230-6 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-2231-3 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-2232-0 (PDF)

PROLOG

Alaina Ashcroftová sledovala, jak se limuzína pomalu vzdaluje po dlouhé příjezdové cestě, lemované ibišky. Ztěžka polkla.

Tak odjíždí, no a co. Za chvíli bude na letišti, odkud zamíří zpátky do Itálie, vrátí se ke svému životu – přesně tak, jak to od začátku říkal. Všechna naděje, že tu s ní přece jen zůstane o chvíli déle, byla pryč. Naděje, že by to třeba mohl chtít také. Že by mohl třeba chtít něco víc než jen prázdninový románek.

Třeba mě vzít s sebou do Itálie...

Hruď měla staženou, jako by ji propíchlo něco ostřejšího. Copak ji máma kdysi nevarovala – poučená vlastním zoufalým příběhem – že si musí dávat pozor, aby neskončila jako ona? Toužící po něčem, co nemůže mít, po muži, který ji nechce, doufající celou dobu, že možná jednou...

Stejně jako jsem doufala já.

Znovu polkla a odvrátila se. Její naděje je pryč. Jediné, co teď může dělat, je žít dál tak jako dřív. Má práci a ta teď bude její terapií.

Je pryč a tím to končí. Nic víc z toho nebude a můj život prostě musí pokračovat tak jako dřív. Jako bychom se nikdy nepotkali. Jako by se ten románek ani nestal...

Ale jak se ukázalo, v něčem se přece jen mýlila.

PRVNÍ KAPITOLA

O pět let později...

Rafaello Ranieri si natáhl dlouhé nohy před sebe, překřížil si je v kotnících a pohodlně se uvelebil na prostorném sedadle v první třídě, než vytáhl z kufríku právnický věstník, aby se na cestě od Londýna nějak zabavil.

Jako jeden z nejžádanějších italských právníků, jehož služby využívají členové nejprominentnějších rodin, když potřebují nějak vyřešit ošemetné situace s daněmi, dědictvím, problematickým potomkem nebo nepříjemně neodbytnou exmanželkou, si potřeboval udržovat v přehled v oboru – a to nejen co se týče italského práva, ale i jiných zemí, v nichž se jeho klienti mohli dostat do potíží a požadovat jeho vysoce ceněné a extrémně dobře honorované právní služby.

Byl to právě takový klient, kvůli kterému teď letí do Londýna na konzultaci se spolupracující právnickou firmou se sídlem poblíž Královského soudního dvora. Přiletí příliš pozdě na to, aby se s nimi sešel ještě dnes večer, a protože má v plánu vrátit se do Říma hned následujícího dne, rozhodl se strávit noc ne ve svém oblíbeném hotelu na Park Lane, ale v jednom hotelu poblíž letiště. Zítra absolvuje ten pracovní oběd a odpoledne odletí zpátky. Není koneckonců potřeba se tu

zdržovat déle. Raffaello měl rád, když život běžel hladce a klidně.

Obočí se mu stáhla k sobě. Jeho matka nežila svůj nešťastný život „hladce a klidně“. Jeho otec, nyní napůl v důchodu, když se stáhl z vedení své prosperující právnické firmy a předal otěže svému synu Raffaellovi, o ní říkal, že je neurotická a pořád něco chce. Katastrofické manželství jeho rodičů jen Raffaellovi potvrdilo, že si svou vlastní cestu – sérii krátkých aférek s pečlivě vybranými ženami, které po něm nikdy nechtějí víc, než je ochotný jim dát, které od jejich společně tráveného času nikdy nechtějí víc než on – zvolil dobře.

Myšlenky se mu náhle zatoulaly k jedné ženě, s níž to tak úplně nebylo...

Na jednom karibském ostrově s plážemi se stříbrným pískem, kde se palmy vlní v příjemném vánku... dokonalé místo pro letní románek. A ona pro něj byla taky dokonalá. Krásná, vášnivá, veselá. Toužil po ní od chvíle, kdy ji poprvé spatřil a jejich aférka byla přesně taková, jakou si přál.

Dokud se ovšem neukázalo, že od něj chce víc času, než jí byl připravený nabídnout.

V tom okamžiku nasedl do hotelové limuzíny a zamířil na letiště, aby se vrátil zpátky do Itálie, ke svému životu, který mu tak vyhovoval – klidnému a bez zbytečných emocí.

Alaina už měla všeho plné zuby, ale nedávala to na sobě znát. To by bylo neprofesionální. Jako jedna z nižších manažerek hotelu měla dobrý trénink v sebeovládání, věděla, jak za všech okolností působit jako klidná, schopná osoba. Takže toho, že je otrávená, že teď musí sedět na recepci, protože dva členové personálu náhle onemocněli a dívka, která tu zůstala, byla ještě v zácviku, takže tu nemohla zůstat sama, si přicházející a odcházející hosté nesmí všimnout. Stejně jako že je nervózní, protože nestihne včas vyzvednout Joeyho.

Zvládla zavolat Ryanovi, s nímž se střídala ve vyzvedávání dětí ze školky, aby si vypomohli, když potřebují zůstat v práci déle. Časy pro vyzvedávání byly jasné dané, ale byla to nejlepší školka v okolí a Alaina byla ráda, že se tam Joey dostal. Ryan díkybohu souhlasil, že Joeyho vyzvedne spolu se svou čtyřletou dcerkou Betsy. Doma dá dětem svačinu a pak, až zaveze Betsy k její mámě, která bydlela se svým novým manželem jen kousek od něj, jí Joyeho doveze do hotelu. Tou dobou už by Alaina mohla mít po práci. Vráť se sem pak až ráno, poté, co odvede malého do školky.

Ten systém fungoval dobře – i když to někdy bylo trochu stresující, jako třeba dnes. Mohla díky němu dál pracovat, což potřebovala, aby je oba uživila a aby získala další pracovní zkušenosti. Ovšem mělo to i své stinné stránky, samozřejmě, být matkou malého dítěte, pracující na plný úvazek, bylo dost náročné.

A ona, na rozdíl od Ryana, který se o péči o dcerku dělil s bývalou manželkou, ona na to byla sama.

Ale to jsem si zvolila sama.

Protože jinak by musela o existenci svého neplánovaného dítěte říct muži, který o ni neměl zájem – i když ona tehdy toužila, aby ho měl.

Prostě to tak bylo, nech to už být.

Její pozornost v tu chvíli přitáhla skupina hostů, která právě vešla do hotelu. Přivezl je autobus z jednoho z vedlejších, ale velmi vytížených londýnských letišť.

Už dokončila registraci posledního, když se zvuk otevíraných dveří ozval znovu. Vzhledla, ve tváři profesionální zdvořilý úsměv. Na další autobus bylo ještě brzy, tenhle host musel přijet vlastním autem nebo taxíkem. Ale jak zvedla hlavu, úsměv se vytratil a nahradil ho šokovaný, nevěřící výraz.

Rafaello na místě zkameněl. Automaticky sevřel držadlo kufříku i cestovní tašky pevněji. A potom, když

se jeho oči setkaly s očima ženy za recepčním stolem, pronesl: „*Alaino?*“

Vykročil k ní a uvědomil si, kolik různých emocí se v něm náhle rozvířilo. První byl samozřejmě šok, což se dalo očekávat. Ale také tu bylo něco dalšího, něco, co neměl čas ani náladu analyzovat. Musí prostě nějak zvládnout ten okamžik, to je celé.

Okamžitě se ovládl. Jako právník byl zvyklý pozorovat reakce ostatních, takže mu neuniklo, jak zbledla a napjala se. Pak ale, stejně jako on, nasadila neutrální výraz.

„Rafaello – taková náhoda!“

Řekla to lehkým tónem, ale viděl na ní, že ji to stojí úsilí. To potlačené napětí v ní zůstalo.

Rafaello si dovilil se pousmát. „No, i takové věci se stávají,“ řekl dokonale ovládaným hlasem.

„Nemám tě na seznamu rezervací,“ upozornila ho Alaina bezvýrazně.

Rafaello potřásl hlavou. „Ne, rozhodl jsem se až v letadle, že do města nepojedu. Máte doufám ještě něco volného?“

Viděl, jak polkla, a bylo mu jasné, že se snaží působit klidným dojmem, ale on si dobře všiml, jak jí pulzuje tepna na krku a že jí maličko zčervenaly tváře. Jen to zdůraznilo její krásu...

Rafaello se v duchu okřikl. Už to bylo pět let, co ho ta její krása okouzila na jeho návštěvě v Karibiku, kam se tehdy vydal kvůli jednomu svému velmi bohatému a mnohokrát rozvedenému klientovi, který tam žil a potřeboval zařídit další rozvod. Když to vyřídil, užil si tam krátkou dovolenou – a také velmi příjemný milostný románěk.

Alaina tenkrát pracovala v jednom hotelu – ne v jednom z luxusních Falconeho hotelů, v němž bydlel, ale ve skromnějším, čtyřhvězdičkovém hotelu vedle. Viděl ji, jak se opaluje na pláži, když se šel jedno odpoledne projít, a to stačilo.

A ona mu jeho zájem oplácela přesně tak, jak si přál.

Možná až příliš nadšeně...

I když byla opravdu okouzující, uvědomoval si už od začátku, že by byla ráda, kdyby jejich prázdninová aférka přerostla v něco víc. On se samozřejmě odtáhl, jak to dělal vždycky. Bylo to bezpečnější.

Ale i když to tak chtěl, pocítil při odjezdu trochu lítosti, to musel uznat.

Teď se na ni zadíval. Za těch pět let jako by trochu dospěla a vypadala uhlazeně a profesionálně, na sobě formální kostýmek a vlasy stažené do francouzského copu, obličej velmi decentně nalíčený.

Proti jeho vůli se mu v hlavě opět vynořily vzpomínky.

Leží v posteli... tu nádhernou hřívu tmavých vlasů má trochu rozčuchanou a ty zářivé oči upírá na něj... plné rty má měkké a hebké jako samet...

Rafaello ty myšlenky okamžitě potlačil. Nejradši by je zašlapal do země. On se přece nikdy ke svým chvilovým potěšením nevrací.

„Ano. Ano, samozřejmě máme.“

Její hlas zněl úsečně a on věděl proč. Věděl, proč má oči tak zastřené, i když se na něj dívá zpříma. Na chvíli se podívala na počítač a pak se očima vrátila zpátky k němu.

„Chtěl bys radši pokoj s výhledem do zahrady, nebo na jezero?“ zeptala se ho zdvořile chladným hlasem hotelové recepční.

„Kde je větší klid?“

„Klid je v obou, ale pokoje s výhledem na jezero jsou blíž k parkovišti.“

„Tak si vezmu ten s výhledem do zahrady,“ odpověděl Rafaello. „Jen jednu noc,“ dodal.

Alaina přikývla a začala něco vyplňovat na svém počítači. Na jméno ani národnost se ho nezeptala, ty znala.

Věděla toho o něm i spoustu dalšího, mnohem osobnějšího...

A k Rafaellově znechucení ho ty vzpomínky nepřestávaly vyrušovat ze soustředění. Zнала každý centimetr jeho těla... věděla, jakou kávu má rád... jaké jídlo je jeho oblíbené.

Jak se rád miluje...

Stejně jako on znal ji. Za tu dobu, co spolu strávili, se jeden o druhém dozvěděli hodně.

Možná až příliš.

Nejen podrobnosti o životě nebo o sexuálních preferencích, ale mnohem víc. Třeba o tom, co kdo z nich chce od života a od toho druhého.

Rafaello ty vzpomínky znovu utnul. Nepotřebné, nechtěné. Nevítané.

„Budeš u nás dnes večeřet?“

Alainina zdvořilá otázka přišla v pravý čas. Rafaello přikývl a ona to zapsala a otočila se, aby se natáhla pro jeho klíč od pokoje.

Rafaello se přistihl, že málem řekl *Pojď na tu večeři se mnou*.

Naštěstí byl natolik při smyslech, že to neřekl. Na večeři s hostem by stejně určitě nešla a i kdyby...

Nemělo by to žádný smysl. Překvapilo ho, že ji tu vidí, a dobře, ten jejich společný čas před pěti lety opravdu byl skvělý, ale už je to dávno pryč a nemá cenu se k tomu vracet. Tehdy se rozhodl nepokračovat a není důvod to rozhodnutí teď zpochybňovat.

Alaina mu podala klíč s profesionálním úsměvem. Zdálo se mu to, nebo se jí opravdu maličko zachvěla ruka, když mu klíč předávala?

„Doufám, že se ti u nás bude líbit,“ pronesla tím neosobním tónem zdvořilé recepční.

Rafaello se na ni stejně neosobně usmál, klíč převzal a znovu uchopil svá zavazadla a zamířil k výtahům na konci hotelové lobby. Měl pocit, že asi měl něco říct, nějakou přátelskou poznámku, když se znají. A ptal se sám sebe, proč to vlastně neudělal.

Odpovědi se nedočkal.

Alaina zírala na Rafaellova vzdalující se záda a srdce jí bušilo jako splašené. Zaplavily ji vzpomínky na krátký, ale nezapomenutelný čas, na ten magický karibský ostrov. Na chvílku tam jen stála bez hnutí, strnulá šokem, že jí znovu vkrácel do života.

„*Mamííí!*“

Alaina zalapala po dechu. Z otáčecích dveří se vynořil Joey, kterého za ruku vedl Ryan. V okamžiku, kdy se ocitli uvnitř, se ale Ryanovi vytrhl a rozběhl se k recepci, tvářičku rozzářenou radostí.

Alaina měla pocit, že se svět zastavil, byla najednou úplně paralyzovaná. Nemohla se pohnout.

Joey doběhl k recepčnímu stolu, chytil se ho a vytáhl se na špičky, aby na ni viděl a pořád se tak zářivě usmíval. Ale ona se na něj nedívala. Oči se jí samy stočily k výtahům v dálce.

Viděla, jak se Rafaello zarazil s prstem na tlačítku. Jak jeho ruka klesla zpátky k boku. Jak se obrátil. Viděla, jak se jeho oči stočily k Joeymu, viděla, že ho slyšel znovu radostně vykřiknout „*Mamííí!*“.

Viděla, jak se jeho výraz změnil. Jako by celý zka-meněl.

Potom k recepčnímu stolu došel i Ryan. „Ahoj,“ pozdravil ji vesele. „Tak tady ho máš.“ Pocuchal Joeymu vlasy v přátelském gestu.

Alaina se nedokázala přimět odpovědět, jen tam stála s hroznou tíží na hrudi a nedokázala se ani nadechnout.

Rafaello se dal do pohybu. Dveře jeho výtahu se otevřely, ale on se vydal zpátky k ní. K Joeymu. Obličej měl dokonale bezvýrazný.

V tom okamžiku se Alaininy myšlenky rozeběhly závratnou rychlostí. Mohla by se tvářit, že Ryan je Joeyho táta, přivítat ho tak... udělat cokoli, co by pomohlo zatajit pravdu. Ale jak se pohledem vrátila k Joeymu, bylo jí jasné, že by to nešlo – Ryan byl světlý typ, tak odlišný od Joeyho a jen těžko by tomu někdo uvěřil.

Na Joeym bylo jasně vidět, čím je syn. Ty tmavé vlasy, tmavé oči, tvar obličeje – měl trochu něco i po ní, ale jinak byl Rafaellovi dokonale podobný. Tak jaký má smysl se pokoušet to popírat?

A Rafaellův pohled byl chvíli jako přikovaný k tomu malému chlapci. Alaina měla pocit, že je Rafaello napjatý k prasknutí, i když na sobě nedal nic znát.

Došel až k nim. Ryan i Joey se k němu otočili a Ryan o krok ustoupil, nejspíš předpokládal, že je to nějaký host, který se chce Alainy na něco zeptat. Joey stáhl ruce z okraje stolu a zvědavě se na Rafaella díval, ale Alaina ho naučila, že když máma pracuje, nemá ji rušit.

Po pár nekonečných vteřin si Rafaello Joeyho jen mlčky prohlížel bez jakéhokoli výrazu v obličeji. Pak zalétl pohledem k Ryanovi a během vteřiny ho pustil z hlavy. Pak se jeho oči jako dva laserové paprsky znovu zaměřily na ni.

„Možná bys mi měla něco vysvětlit, ne?“ pronesl hlasem stejně dokonale bezvýrazným jako jeho tvář.

Alaina zbledla.

Rafaello cítil, jak mu srdce tluče tak silně, že měl pocit, jako by ho zevnitř bila do žeber kladiva. Ale nevěnoval tomu pozornost. Nevěnoval pozornost ničemu jinému než tomu, co právě viděl.

„No?“ vybídl ji, když mlčela.

Alaina byla bílá jako stěna.

Už u soudu vídal takové svědky, ve chvílích, kdy jejich svědectví rozcupoval na kousky a usvědčil je ze lži.

Z toho, že řekli něco, co nebyla pravda.

Nebo neřekli něco, co pravda byla...

Pocítil, jako by ho uvnitř bodlo něco hodně ostrého, ale okamžitě ten pocit umlčel. Bylo to nezbytné. Musí si zachovat odstup, nesmí dát na sobě znát jakékoli hnutí mysli.

Alaina mu neodpověděla. Místo toho obešla recepční

pult, stále ještě bledá jako smrt, a promluvila k muži, který s celou tou situací jistě neměl vůbec nic společného.

„Ryane...“ začala tiše, „... mohl bys prosím vzít Joeyho na chvilku do kavárny? Objednej mu ředěný pomerančový džus.“ Potom si dřepala k chlapci. „Joey, zlatíčko, budeš ještě chvilku s Ryanem, ano?“ Pevně ho objala a políbila ho na tvář. Pak se zvedla a znovu se na Ryana podívala.

Rafaello si všiml, jak muž na pár vteřin zaváhal, vyměnil si s Alainou pohled a potom vzal chlapce za ruku a usmál se na něj. „Tak šup, Joey! Pomerančový džus čeká!“

Zamířili do kavárny na konci lobby. Rafaello je chvilku sledoval. Znovu ucítil to zvláštní, bolestivé bodnutí. Tentokrát snad ještě bolestivější. Ale přesto si zachoval bezvýraznou masku na obličeji. Obrátil se k Alaině. Všiml si, jak nervózně polkla.

Popošla kousek dál, k mladé ženě na druhém konci recepčního pultu, a on zaslechl, jak ji požádala, aby to tu na chvíli pohlídala.

Potom se otočila zpátky k němu. „Moje kancelář,“ řekla.

Vešla do dveří vzadu za recepcí, napnutá jako struna, a Rafaello ji následoval a zavřel za sebou.

Musí konfrontovat tu ženu, která mu lhala celých pět let.

„Je můj.“

Alaina ta slova slyšela. Rafaello je pronesl svým charakteristickým bezvýrazným tónem a ona k němu zvedla oči. Hrdlo měla stažené a vyschlé.

„Ne,“ řekla tiše. „Je můj. Joey je můj syn.“

Mihlo se v těch jeho tmavých očích něco? Nevěděla, jestli se jí to nezdálo, jen jako by se najednou začaly stěny kanceláře kolem nich svírat a hrozily, že je zalavají. Jako by Rafaello ovládl celou místnost. Ovládl všechno kolem.

Mě ale neovládne.

Alaina cítila, jak se v ní všechno vzepřelo. Podívala se mu zpříma do očí.

„Joey je můj syn, Rafaello,“ zopakovala.

Hlas měla pevný a byla na to hrdá, protože ji stálo všechny síly, aby ho takový udržela. Nadechla se, měla pocit, že jí každou chvíli dojde kyslík.

„Když jsme se před pěti lety rozešli,“ pokračovala, „byl to definitivní konec velmi krátké aférky. To mi bylo jasné už tehdy a nic se na tom nezměnilo. Dál jsi o mě neměl zájem, a já to přijala jako fakt. Co se s mým životem dělo dál, do toho ti nic nebylo.“ Odmlčela se. „A není nic ti do toho není ani teď.“

Všimla si, jak mu něco zaplálo v očích, ale hned to bylo zase pryč, jako by se tam mihl krátký blesk. Alaina mluvila dál a zarputile se snažila zachovat pevný hlas.

„Je mi líto, že se to stalo. Chápu, že je to pro tebe šok. Je to něco, s čím jsem tě nikdy nechtěla obtěžovat, a to, že jsem tě celých těch pět let nekontaktovala, je jasný důkaz.“

Znovu polkla. Jako by měla hrdlo plné písku. „Chci po tobě jen jediné... abys nás nechal být. Jako by se nic nestalo.“

Ty přivřené ostražitě oči ji nepřestávaly sledovat.

„Ryan je tvůj partner? Nebo snad manžel?“

Alaina si tolik přála říct, že ano, chránit se. Ale i tak zavrtěla hlavou.

„Vypomáháme si s dětmi. Vyzvedáváme je na střídačku a tak. Je rozvedený a má malou holčičku v Joeyho věku, kterou má ve střídavé péči. Je to... kamarád.“

„Dobře.“

Bylo to jen jedno krátké slovo a pronesl ho stejně nezaujatým, formálním tónem jako všechno ostatní, ale jako by z něj spadla nějaká tíha, napětí trochu povolilo.

Ale to, co následovalo, ji přibilo na místě.

„V tom případě našemu manželství nestojí nic v cestě,“ pronesl Rafaello a Alaina šokem zkameněla.